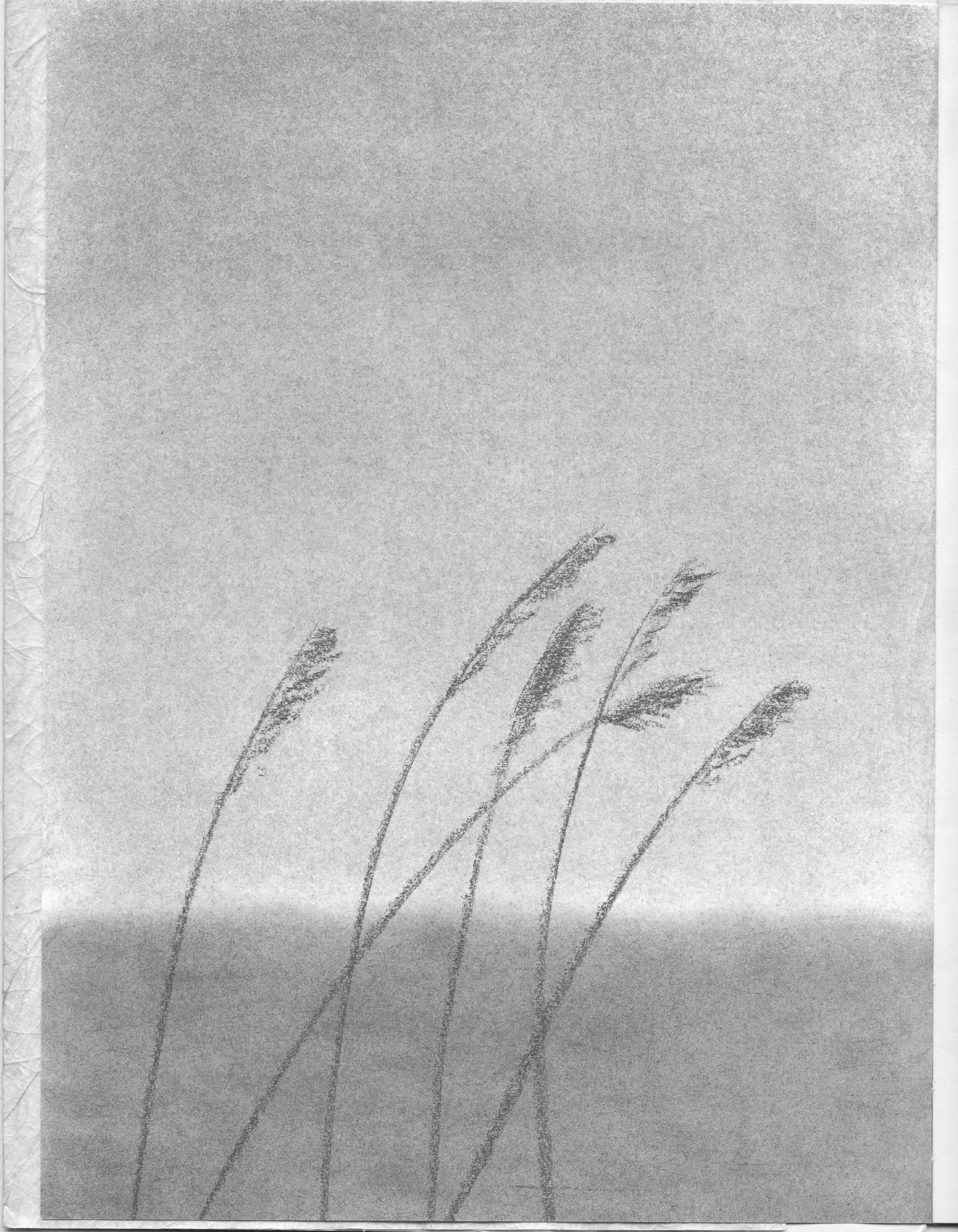

RUIMTE

*Hemel, geef haar, dat zij even
in het grote ruim mag kijken
waarin zoveel bloesems prijken
in het tijloos licht gevat
van nog onbevangen leven –
waarin vol en vrij haar adem
uit kan, uit kan zonder shade
om vanzelf weer in te keren
van uw geur en grond geladen
van uw atmosfeer doordrenkt –
laat haar dan tot in haar gronden
zich terug hebben gevonden.*

Laat haar uitgaan,
laat haar varen
in het grondloos teder licht
van uw open vergezicht –
laat haar kleuren zich verdiepen,
laat zich alles wat slechts sliep en
wachtte tot u het wakker riep en
laat zich heel haar lichaam laden
zonder zich meer te beraden –
laden met uw ruimte die
– in een allengs dieper stralen,
in een glans eraan verleend
door haar volle overgave –
vatbaar wordt en wijd en open
voor haar zich volledig laven;
voor haar zijn, dat zich vereent.

Laat haar even smetteloos
in verwondering verwijlen
– volle adem in de zeilen,
maar de wind bewegingloos –;
laat haar sprakeloos aanwezig
deel zijn van het alom bezig
onomvatbaar maar totaal
alomvattende verhaal.

Vogels vliegen door haar heen,
nestelen zich in haar takken,
broeden, voederen en zingen
en zij voelt het zich doordringen,
volgt het alles ademloos,
ademloos, en schikt wat twijgen,
schikt wat twijgen in haar ziel,
dat er niets naar buiten viel.

Alle druppels aan de blaren
ziet zij nu dit beeld bewaren
en de dauw over het gras
toont haar hoe nabij het was,
hoe nabij, en hoe omvat
door een licht dat zij vergat
maar dat alomtegenwoordig
slechts aanwezigheid behoeft;
door ons aan ons oog onttrokken,
door ons blind zijn en bedroefd.

In elkanders licht gevat
blijkt nu alles als gebaren
in één dans te gaan bedaren –
vloeit het samen in een teder
op en neergaan, heen en weder
toe zich sluiten, open komen
in één onverbroken stromen;
opgeheven is het thans
in één wijde, wijde dans ...

*Uit tevoren losse scherven,
ijs en stenen, overmaat,
uit een dodelijk bederven,
ach, uit alles wat weerstaat
vloeit het nu vanzelf inéén;
en wat zó verbroken scheen
dat het ademen moest stokken –
zo van eenzaamheid doortrokken
die geen ruimte meer kon dragen,
dat wel alles moest vervagen;
dat een beven, dat een rillen,
dat een zijn niet kon verstillen;
dat een niet te stelpen drijven
haar doortrok en deed verstijven
in het aanzien van de dood
die het al rondom omsloot –
wat zó uit elkander viel
dat het niet was vol te houden
smelt plots samen in het goud
waarin zij het nu beschouwt.*

In een allengs meer verwijden
smelt haar ondoordringbaar lijden,
viert zich de gespannen lijn
die de enige scheen te zijn,
laat een drijven, dringen af
dat voortdurend scheuring gaf,
dat voortdurend tot een splitsen,
tot een splijten, tot een gat,
tot een afgrond reden had –
en wat in verterend gloeien
dicht opeen geen leven had,
wat daardoor geen uitzicht bood
dan op dichtheid, doem en dood
en zich in krampachtig wijken
onder zich voelde bezwijken,
wil nu als vanzelf gaan groeien,
blijkt nu al meer uit te vloeien,
plooit zich open,
blad na blad,
in een licht, dat zij vergat ...

Zie haar nu geheven staan,
zie haar nu met open ogen
opgaan in dit ochtendlicht,
zie haar als doorzichtig
even
beeld zijn van een wijder leven,
zie haar nu
– vertederd –
beven
in vol aanzien opgericht
zie
in sprakeloos meewaren:
alles blijft elkaar bewaren –
zie hoe in haar wijde blik
alles van dit ogenblik
samenvloeit tot heel het leven;
alles wat verankerd lag
komt nu vloeiend aan de dag.

Voel

*hoe in haar donkere ogen
diepte, plotseling bewogen
trilt van onweerhoudbaar leven
dat zich wil gaan overgeven:
stromend zoals alles stroomt
moet ze nu als voorjaarsregen
met dit alles meebewegen;
overgaan tot wat ze voelt
dat er met haar wordt bedoeld ...*

*Niet verstarren in gebaren,
in een oogwenk, in een beeld,
niet te breken uit elkaar en
door de breuken zijn verdeeld:
ieder beeld is er maar even –
maar wij worden voortgedreven
in een al maar nieuw beleven,
in een al maar ondergaan
wat er door ons heen wil gaan*

Even klinkt iets helder op

en daar raakt het

*al verstoep,
raakt tussen de vele sporen
alweer reddeloos verloren;
reddeloos verlaten staan
wij ernaast, en zien het gaan –
ach, de doodsheid der gebaren
als ze, uit de dans getild,
daar verward staan in ons staren
dat het leven wou bewaren*

*stilgezet en uitgevlakt
weggetrokken
en verstrakt*

Wat zich waar ook blijft fixeren
gaat zich al meer
isoleren –
sluit zich af en zet zich schrap
in een ooit volvoerde stap;
vrije aanzet rondt zich straf
tot omsloten eindpunt af;
wie krampachtig en benauwd
aan een eigen beeld vasthoudt
ziet wanhopig en verveeld
heel het volle zijn verkeren
in een uiterst tegendeel,
ziet door staarzin overmand
van zichzelf
één buitenkant,
zet zich in een overlast
aan verstarde vormen
vast,
voelt de diepte die er was
slechts als leegte,
schuim en as

voelt geen kontekst
maar contrast

tot je niets meer voelen kunt
dan dat ene
dode
punt
.

Laat het varen, laat het gaan;
geef elk beeld, als was het adem,
vrijheid om in op te gaan –
geef het ruimte, geef het tijd
tot het zich heeft uitgespreid;
maak je dan weer los en wijd
open voor vergetelheid:
in de beelden die gaan volgen
worden vorige verzwolgen;
door de stappen die je deed
sta je nu weer hier
gereed,
klaar om zo op stap te gaan
zonder er bij stil te staan.

Hemel, niets
is vast te maken
alomvattend
hard te maken –
alles is belevenis:
leven, leven
kunnen geven
aan het leven dat er is.

*Vloeiend storten wij ons in een
opening om te beginnen
vloeiend blijven de gebaren
in de dans de toon bewaren
alles blijkt bij-
een te horen
niets gaat in de stroom verloren*

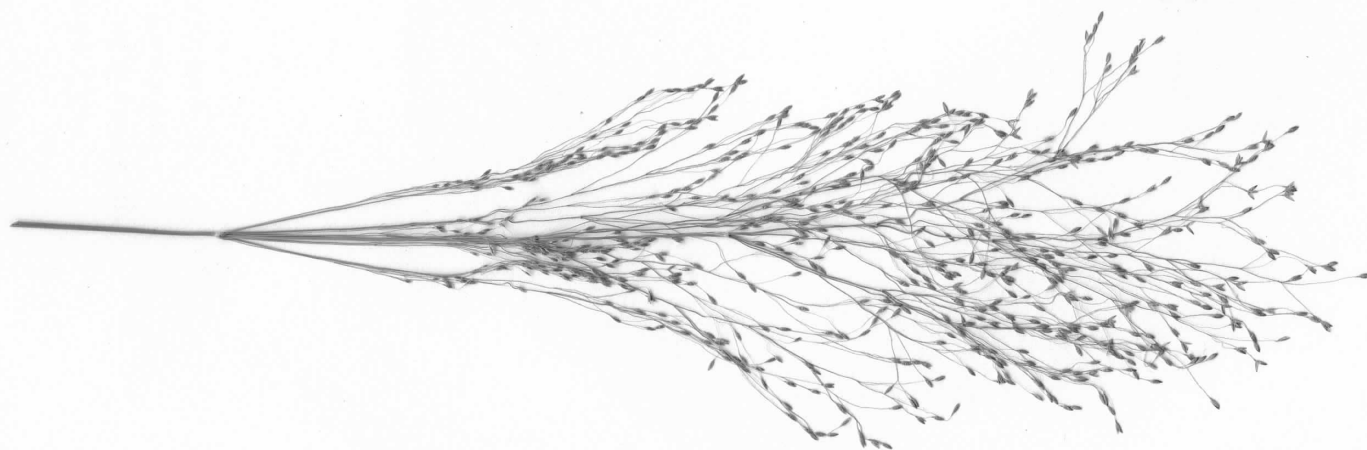
*er staan ramen in het
nu, nu
naar alle kanten open
binnen
buiten
hecht verweven
in het ademende leven*

*alles vindt zijn volste vorm
in één stroom
die voort moet lopen*

*heel het leven
als muziek
heel de diepte van het ik
alomvattend en uniek
in het eigenst ogenblik*

*Hemel,
maak haar adem vrij,
maak haar vogelvrij verbonden
aan uw levend, levend tij
als zij dat weer heeft hervonden –
maak haar vol en warm daarbij
geef haar geur
en eigen gronden*

*en verlang dan slechts van mij
dat ik dit heb
weggezonden*

*Als je het kleinste opmerkt
heb je een helder zicht.
Als je koerst op het nog niet gevormde
vind je daarin kracht.*

Lao Tse - Tao Te Ching

Verbena bonariensis
Yzerhard

Campanula patula
Weideklokje

Gilia tricolor
ogeloojie

Na het raaien de grond aandrukken en eventueel

Colofon

De cyclus Ruimte van Rob Leopold werd in op 9 augustus 1993 gezet uit de Bembo cursief door Studio Dorèl en vervolgens gedrukt door Drukkerij Volharding te Groningen. De ruimtelijke illustratie werd gemaakt door Ans Leopold, de kiemkrachtige zijn van de hand van Rietke Verel. Deze uitgave werd verzorgd door de ambachtelijke uitgeverij 't Widde Vool te Onnen. Ieder exemplaar werd voorzien van drie zakjes levend zaad van Cruydt-Hoeck Groningen.

't Widde Vool

Goed Marijanne en Willy,
die de O van Oase
open houden
in dankbaarheid daarvoor
Anja & Rob